

U ŚW. BARTŁOMIEJA W MIERZESZYNIE

Numer 21 (88)

Mierzeszyn, 18 sierpnia 2013 r.

ISSN 2082-0089

Rok 4

**UROCZYSTA MSZA ŚWIĘTA DZIĘKCZYNNA
W KOŚCIELE ŚW. BARTŁOMIEJA APOSTOŁA W MIERZESZYNIE
POD PRZEWODNICTWEM KS. KANONIKA GERARDA BORYSA
Z OKAZJI 80. ROCZNICY URODZIN
DR KRYSTYNY POŁOŃSKIEJ RYWACKIEJ
WIELOLETNIEJ, ZASŁUŻONEJ LEKARZ W MIERZESZYNIE**

12 sierpnia 2013 roku

LEKARZ Z MIERZESZYNA

W poniedziałek, 12 sierpnia 2013 roku zgromadziliśmy się w kościele parafialnym św. Bartłomieja Apostoła w Mierzeszynie na Mszy świętej dziękczynnej, ofiarowanej w intencji pani dr Krystyny Połonskiej Rywackiej. Okazją była 80. rocznica urodzin naszej mierzeszyńskiej pani doktor. Mimo, że jubilatka od wielu lat jest już na emeryturze, to jednak pozostaje wśród nas w serdecznych wspomnieniach. Uroczystościom jubileuszowym przewodniczył ks. kanonik Gerard Borys, nasz wieloletni proboszcz. I tak znowu mieliśmy okazję do wspólnej modlitwy z ks. Gerardem, tym razem w intencji pani dr Krystyny, która pozostaje ważną osobą we współczesnych dziejach Mierzeszyna. Chyba każda rodzina naszej parafii związała się z jej posługą. Jej miejsce pracy to nie tylko wiejski ośrodek zdrowia, ale także nie jeden dom rodzinny. Tam nasza lekarz podążała z pomocą ludziom chorym.

Osiemdziesiąte urodziny to piękny życiowy jubileusz. Ale pod tą liczbą, kryje się wspaniała historia lekarki, która poświęciła się drugiemu człowiekowi, zwłaszcza cierpiącemu i choremu. Dziś

pani doktor jest człowiekiem wielkiej, autentycznej radości, choć spowita chorobą i niepełnosprawnością. Obecnie jej światem jest tylko niewielki pokój w domu rodzinnym. Otoczona troską najbliższej rodziny, nadal żyje historią swoich pacjentów. W moich rozmowach z parafianami dotyczących pani doktor przejawiają się krótkie, zdecydowane stwierdzenia: to dobra lekarka, lekarka z powołania.

Praca lekarza na wsi, to ogromne poświęcenie. Dla wielu pacjentów to jedyny kontakt ze służbą zdrowia. Lata pracy pani Krystyny, jak wiemy, były szczególnie trudne. Sprawa dotarcia do chorych, trudna droga dojazdu, ograniczony kontakt telefoniczny, kwestia lekarstw dla pacjentów itp. Praca tej lekarz dziś zasługuje na szczególny podziw, ale jest także okazją do wyrażenia naszej wdzięczności.

Dzisiaj, w sierpniowych dniach 2013 roku, pragnę wyrazić w imieniu wszystkich pacjentów pani doktor Krystyny Połonskiej Rywackiej, ogromną wdzięczność za jej posługę dla naszej społeczności. Dziękuję za każdy dzień pracy dla chorych i cierpiących, za troskę o każdego potrzebującego pomocy. Za słowa pociechy i wsparcia w trudnych dniach. Dziękujemy za autentyczny wzór bycia człowiekiem dla bliźniego. Dostojną jubilatkę otaczamy naszą pamięcią modlitewną.

ks. ANDRZEJ SOWIŃSKI

Osiemdziesiąt lat minęło jak jeden dzień.
A tak niedawno wydawałoby się, jak zapamiętam
młoda jak młoda lekarka pełna energii i z
do pracy na tak dużym terenie. Ale cóż powiedzieć
o tak szybko pływie.
Dzisiaj korzystając z okazji chciałybyśmy podziękować
mojemu wieloletniemu znajomemu ks. Borysowi
za przybycie i uczestniczenie we mszy świętej jak
również ks. Andrzejowi młodej pełnej energii
i z do pracy chociażby z takimi oddzielnymi
ludźmi jak ja, oraz wszystkim którzy
- sedla miłe błogosławieństwa i pamięć, aby razem
z nami przeżyć tak okrągłą rocznicę
- moich urodzin przez uczestnictwo
- we mszy świętej
Mogła być i serdeczne dzięki wszystkim
Krystyna Połonska Rywacka

JAK SIĘ CZUJE BENEDYKT XVI NA EMERYTURZE

Benedykt XVI nie znał dobrze swego następcy, powiedział pralat Georg Ratzinger w rozmowie z Michaeliem Hasemannem. W Monachium zaprezentowano jego książkę „Papież Franciszek. Dziedzictwo Benedykta XVI i przyszłość Kościoła”.

„Brat nigdy nie mówił o kardynale Jorge Mario Bergoglio. Sądzę, że nie znał go zbyt dobrze, a jeśli tak, to raczej powierzchownie” – słowa brata papieża-seniora przytoczyła niemiecka agencja katolicka KNA.

„Mój brat wie, że nadal cieszy się wielkim szacunkiem i że nowy styl, wprowadzony przez jego następcę jest dla wielu ludzi niezwykły” – powiedział Georg Ratzinger. Pytany o to, czy Benedykt XVI akceptuje te „nowości”, był dyrygent katedry w Ratyzbonie powiedział, że „w zasadzie nie mówi on o tym, gdyż nie chce wchodzić w drogę swojemu następcy i nie chce mu sprawiać najmniejszych nawet trudności czy problemów, ale z pewnością wysoko go ceni”.

Georg Ratzinger przyznał, że rezygnacja była dla Benedykta XVI „wielkim wyzwoleniem”. Po okresie przedstawiania się do nowej sytuacji widać wyraźnie, że czuje się lżej, jest odprężony i sprawia wrażenie wypoczętego. Jednocześnie zapewnił, że na decyzję o ustąpieniu ze Stolicy Piotrowej nie miał żadnego wpływu skandal Watileaks. Nieprawdą jest też, że papież ustąpił z obawy przed grożącym mu wylewem krwi do mózgu. „Brat nie cierpi na żadną poważną chorobę”, stwierdził Georg Ratzinger.

Według jego relacji, decyzję o rezygnacji Benedykt XVI podjął po powrocie z Meksyku, pod koniec marca 2012 roku. Wtedy lekarze odradzali mu wyjazdów w dalsze podróże. Ponieważ zaplanowane były wyjazdy na Światowy Dzień Młodzieży do Brazylii oraz wizyta na Filipinach, „uważał, że nie podoła związanym z tym trudom, zatem nie jest właściwą osobą na tronie papieskim”. Wyzwania stojące przed papieżem są dziś o wiele większe niż przed 50 laty, powiedział ks. Ratzinger i dodał, że dziś „trzeba dysponować stosunkowo dużymi siłami, bo nie można – jak dawniej – usunąć się z działalności publicznej”.

Brat Benedykta XVI powiedział też, że papież-senior nie będzie już więcej pisał. „Jego twórczość pisarska jest już zamknięta, nie będzie żadnych nowych publikacji”.

KAI

OŚWIADCZENIE METROPOLITY KRAKOWSKIEGO W SPRAWIE ŚWIATOWYCH DNI MŁODZIEŻY W POLSCE

Z ogromną radością przyjąłem ogłoszoną dzisiaj przez Papieża Franciszka wiadomość, że następny Światowy Dzień Młodzieży odbędzie się w Polsce w 2016 roku. To dla nas radość, wyróżnienie i zobowiązanie. W tym samym roku obchodzić będziemy także 1050. rocznicę Chrztu Polski.

Razem z całym Kościołem w Polsce cieszę się, że Ojciec Święty przyjął propozycję i zaproszenie, skierowane do Niego przez najwyższe władze Rzeczypospolitej Polskiej oraz Episkopat Polski. W ten sposób spełnił pragnienie tak wielu młodych ludzi, którzy od dawna chcieli świętować swoją wiarę w ojczyźnie i mieście Karola Wojtyły. On właśnie z Krakowa wyruszył do Wiecznego Miasta w październiku 1978 roku i już jako Biskup Rzymu – jako Jan Paweł II – zapoczątkował Światowe Dni Młodzieży.

Pośród wielu inicjatyw duszpasterskich Jana Pawła II, to niewątpliwie Światowe Dni Młodzieży należą do najbardziej trafnych, dalekosiężnych i owocnych. Błogosławiony Papież od początku widział w młodych „stróżów poranka” (por. Iz 21, 11-12), czuwających o świcie trzeciego tysiąclecia” (Tor Vergata, 19 VIII 2000).

Już dzisiaj Polska i Kraków otwierają na oścież serca, by za trzy lata przyjąć młodych pielgrzymów z Papieżem Franciszkiem na czele.

Wyrażamy wdzięczność Ojcu Świętemu za jego decyzję odwiedzenia ojczyzny błogosławionego, a wkrótce świętego Jana Pawła II, i przeżycia ze „stróżami poranka” ich święta w Krakowie.

Ojciec Święty Franciszku, czekamy na Ciebie oraz na Twoich i naszych młodych przyjaciół z całego świata.

STANISŁAW KARDYNAŁ DZIWIŚ

Arcybiskup Metropolita Krakowski

Rio de Janeiro, 28 lipca 2013.

20 lipca 2013 roku

MINĘŁA PIĄTA ROCZNICA ŚMIERCI ZYGmunTA BUKOWSKIEGO

Zygmunt Bukowski – wybitny pisarz i rzeźbiarz ludowy rangi ogólnopolskiej urodził się 30 kwietnia 1936 roku w Wysinie na Kociewiu, w ówczesnym woj. gdańskim; pochodził z rodziny chłopskiej; w jesieni 1939 roku Niemcy w okrutny sposób wysiedlili jego rodzinę z ojcowizny.

Schronienia udzielono im na Podlasiu – w Michałowie, gm. Sarnaki; w 1945 roku Bukowscy wrócili na uwolnione od okupanta niemieckiego Kociewie i objęli gospodarstwo w Trzepowie; w tym też roku spotkała ich olbrzymia tragedia – śmierć matki Gertrudy. Zygmunt ukończył szkołę podstawową w Trzepowie a następnie zasadniczą zawodową w Gdyni, zyskując specjalizację w zakresie galanterii metalowej i modelarstwie.

Pracował jako nauczyciel zawodu i robotnik w Spółdzielni Odlewniczej „Zamech” w Elblągu; w 1960 roku zawarł związek małżeński z Różą Marią Bładowską, wychowali czterech synów, córeczka Ania zmarła w dzieciństwie. W 1963 Bukowscy zamieszkali w Mierzeszynie, gm. Trąbki Wielkie, obecne woj. pomorskie, gdzie zakupili zaniedbane gospodarstwo z Państwowego Funduszu Ziemi; tam Zygmunt do końca życia pracę na roli łączył z twórczością artystyczną i aktywnością społeczną.

Jego dumą stał się osobiście zaprojektowany i wykonany dom, wzorowany na poznanym w czasie okupacji dworku szlacheckim na Podlasiu; zmarł 20 lipca 2008 roku w Mierzeszynie i został pochowany na tamtejszym cmentarzu parafialnym.

Pierwszy wiersz pt. Kresy napisał Bukowski w czerwcu 1973 roku; talent plastyczny wykazywał natomiast od szkoły podstawowej, kontynuując najwyraźniej tradycje rodzinne, jego przodkowie już bowiem w XVIII wieku byli mistrzami sztuki kowalskiej, kowalstwem

zajmował się także dziadek; systematycznie zaczął uprawiać rzeźbę w 1976 roku, a literacko zadebiutował w „Dzienniku Ludowym” lirykiem Istnienie (1979).

Publikował w wielu czasopismach, m.in. w „Biuletynie Informacyjnym Stowarzyszenia Twórców Ludowych”, „Chłopskiej Drodze”, „Dzienniku Bałtyckim”, „Dzienniku Ludowym”, „Głosie Wybrzeża”, „Gwieździe Morza”, „Kociewskim Magazynie Regionalnym”, polonijnej „Kronice Tygodnia”, „Pielgrzymie”, „Pomeranii”, „Twórczości Ludowej”, „Twórczości Robotników”, „Tygodniku Kulturalnym”, „Wieczorze Wybrzeża”, „Zapiskach Kociewskich”, „Zbliżeniach”, „Zielonym Sztandarze”, „Ziemi Gdańskiej”.

Jego utwory znajdują się w antologiach i innych edycjach zbiorowych: Ojczyzna, oprac. S. Weremczuk, Lublin 1987; Wąglany po żniwach w poezji, wybór, wstęp i oprac. W. Józwik, Wąglany 1990; Wieś tworząca, t. VIII, oprac. A. Brzozowska-Krajka, Lublin 1990; Wołanie z ziemi. Antologia jednego wiersza ludowej poezji religijnej, oprac. D. Niewiadomski, Lublin 1991; Okruchy chleba. Antologia polskiej liryki z motywem chleba, oprac. S. Placek i M. Bocian, Wrocław 1992; Przemiany. Program poetycki opracowany na XXV Ogólnopolski Festiwal Kapel i Śpiewaków Ludowych w Kazimierzu nad Wisłą, oprac. H. Tomaszewska-Kornacka, Lublin 1992; „I rzucę garstkę nadziei światu...”. Program poetycki opracowany na XXVI Ogólnopolski Festiwal Kapel i Śpiewaków Ludowych w Kazimierzu nad Wisłą, oprac. H. Tomaszewska-Kornacka, Lublin 1993; Prowadź nas w jasność. Antologia ludowej liryki religijnej, oprac. D. Niewiadomski, Lublin 1994; Talenty Józwicka z Wąglan, wybór W. Józwik, [Warszawa 1994]; W cieniu Neptuna, oprac. pod red. L. Tomaszewskiej i innych, Gdańsk 1994; Antologia poezji wigilijnej, oprac. J. Fryckowski, [Warszawa] 1995; Bukiet znad Wąglanki, Wąglany 1995; Pobożnych diabeł kusił. Antologia nadnaturalnej prozy ludowej, oprac. D. Niewiadomski, Lublin 1998; Dojrzewanie w miłości, pod red. J. Góźdz, Radom 2000; Kociewie, wybór J. Cherek, Starogard Gdański 2000; Między słowem a światłem. Poezja i malarstwo współczesnych artystów z Wybrzeża, wstęp i wybór K. Nowosielski, Gdańsk 2006; Odejdę a po mnie pieśń zostanie. Wydawnictwo pokonkursowe XXXV edycji Ogólnopolskiego Konkursu Literackiego im. Jana Pocka, oprac. D. Niewiadomski i M. Wójcicka, Lublin 2006; Odnajdę wieczność w kroplach rosy. Wydawnictwo pokonkursowe XXXVI edycji Ogólnopolskiego Konkursu Literackiego im. Jana Pocka, oprac. D. Niewiadomski, Lublin 2007.

Ogłosił szereg autorskich tomików poetyckich: Słowa ponad biel znaczące, wybór, oprac. i posłowie D. Niewiadomski, Gdańsk 1982; Na uboczu nieba, układ wierszy i nota o autorze S. Janke, Gdańsk 1990; Kształty wzruszeń, wybór i wstęp D. Niewiadomski, Gdańsk 1991; Ślad istnienia, wybór, oprac. i wstęp D. Niewiadomski, Mierzeszyn 1993; W twórczym żniwie, wybór i posłowie D. Niewiadomski, Mirotki 1998; Słowa służebne, wybór, oprac. i posłowie D. Niewiadomski, Lublin 1999; W gęstwinie słów wiernych, wybór i

posłowie D. Niewiadomski, Warszawa 2001; Zasiw serdeczny, wstęp i układ R. Szwoch, Pruszcz Gdański 2003; W odwiecznej Mateczni, wybór, redakcja i posłowie D. Niewiadomski, Pruszcz Gdański 2005; Pod ścieżką słońca, wybór, oprac. i wstęp E. Jakiel, il. D. Selka-Bonna, Pruszcz Gdański 2007; czteroaktowy dramat Privisa, oprac. i posłowie D. Niewiadomski, Lublin 1996; album rzeźb Malowane dłutem, redakcja R. Landowski, wstęp B. Kleinzeller, K. Szałaśna, Tczew 1998 oraz trzypięciową autobiografię Zielony kuferek, redakcja R. Landowski, Tczew 2003; oprac. i posłowie D. Niewiadomski, Pruszcz Gdański 2005, 2008.

Utwory Bukowskiego wygłaszano wielokrotnie w Polskim Radio i Telewizji Polskiej; rzeźby zaprezentowano w filmie telewizyjnym Drewniany świat i telewizji niemieckiej w Hamburgu; wystawiano je także w Gdańsku, Kwidzynie, Lublinie, Łodzi, Poznaniu, Pruszczu Gdańskim, Skarszewach, Słupsku, Starogardzie Gdańskim, Szczecinie, Tczewie, Toruniu, Warszawie, Finlandii, Francji, Holandii, Japonii, Niemczech, Szwajcarii, Szwecji; kilka dzieł (w tym Krzyż – Święta Trójca) przekazano do Watykanu jako dar dla Jana Pawła II; wyrzeźbione w lipie ule znalazły się w amerykańskim koncernie „Propolis”; inne dzieła można spotkać w zbiorach Muzeum Etnograficznego w Oliwie i Toruniu oraz w licznych kolekcjach prywatnych na terenie kraju i poza granicami.

Twórcę z Mierzeszyna nagradzano wielokrotnie w ogólnopolskich konkursach literackich, bez precedensu okazały się zwłaszcza laury zyskiwane w prestiżowym Konkursie Literackim im. Jana Pocka, w którym pięciokrotnie zdobył I nagrodę (1986, 1987, 1988, 1992, 2003), a ponadto II (1985, 1992, 1993, 1998, 2002, 2003), III (1981, 1983, 1991, 1996, 2006) i szereg wyróżnień (1984, 1995, 2000, 2007); otrzymał też nagrody i wyróżnienia w Konkursie Poezji „Szukamy talentów wsi” (ZMW w Wąglanach), Konkursie Poetyckim im. Stanisława Buczyńskiego (WDK w Zamościu), Konkursie „Pod jednym słońcem żyjemy” (Stowarzyszenie „PAX” w Tarnowie, Scena Ludowa w Krakowie), Turnieju Jednego Wiersza (STL w Lublinie), Konkursie Poetyckim im. Z. Krupowiesia (Słupsk), Konkursie Literackim „Źródło” (Warszawa).

Z licznych sukcesów w dziedzinie sztuki ludowej zwracają uwagę I nagrody, m.in. w konkursach: „Ludowe i artystyczne rękodzieło wsi i małych miast” (Warszawa, Gdańsk 1980), „Szopka i obrzędy Bożego Narodzenia w plastyce ludowej” (Gdańsk 1984, 1988), „Współczesna sztuka ludowa Kociewia” (Gdańsk, Tczew 1991), „Pomorska szopka – szopki bożonarodzeniowe o tematyce morskiej i rybackiej” (Gdańsk 2005).

Od roku 1980 należał Bukowski do Stowarzyszenia Twórców Ludowych, współpracował też z Zrzeszeniem Kaszubsko-Pomorskim, Wojewódzkim Ośrodkiem Kultury w Gdańsku, Gminnym Ośrodkiem Kultury w Trąbkach Wielkich, Muzeum Rolnictwa w Szreniawie. W 1983 roku założył w swoim gospodarstwie galerię rzeźb i izbę regionalną, w której gromadził i wystawiał własne prace oraz okazy kultury duchowej i

materialnej z obszaru Kociewia i Kaszub.

Jest autorem wystroju kościoła w Suchoj Hucie (rzeźby w prezbiterium, ołtarz, pulpit pod mszał, świeczniki, stacje Męki Pańskiej), Węsiarach k. Kościerzyny; przygotował szereg figur do trójmiejskich kościołów – Matki Boskiej Bolesnej, św. Stanisława Kostki, NMP Królowej Różańca Świętego; jego rzeźby zdobią również inne kościoły na Pomorzu – w Mierzeszynie, Straszynie, Kolbudach, Trąbkach Wielkich oraz poza Pomorzem, np. w Bielsku-Białej; dwumetrowa Pieta stanowiła element kompozycji przestrzennej ołtarza papieskiego w Sopocie, przy którym Jan Paweł II odprawił Mszę świętą w 1999 roku; od 1991 roku organizował przez kilkanaście lat we współpracy z GOK w Przywidzu Konkurs Poetycki o Nagrodę Zygmunta Bukowskiego; od 1995 odbywa się Konkurs Recytatorski Poezji Zygmunta Bukowskiego, początkowo gminny – od 2000 roku o zasięgu powiatowym, organizowany przez GOK w Trąbkach Wielkich i ostatnio przez Szkołę Podstawową w Czerniewie.

W 2003 roku Bukowskiego obrano patronem Szkoły Podstawowej w Czerniewie (gm. Trąbki Wielkie), co stanowi jedyny tego rodzaju przypadek uhonorowania twórcy ludowego za życia. Ponadto został Honorowym Obywatel Gminy Trąbki Wielkie (2007), otrzymał Medal „Zasłużonym Ziemi Gdańskiej” (1984), Nagrodę im. J. Cierniaka (1984), Nagrodę im. T. i I. Gulgowskich (1984), odznakę „Zasłużony Działacz Kultury” (1984), Brązowy Krzyż Zasługi (1985), Nagrodę Ministra Kultury i Sztuki (1987), Złotą Odznakę „Za opiekę nad zabytkami” (1987), Nagrodę Wojewody Gdańskiego (1988), stypendium twórcze Ministerstwa Kultury i Sztuki (1990), „Skreślenie Ormuzdowa” Zrzeszenia Kaszubsko-Pomorskiego (1991), Nagrodę im. Oskara Kolberga (1998), Pomorską Nagrodę Artystyczną (1999), Złoty Krzyż Zasługi (2003), Medal „Chwała Grzymisława” Federacji Stowarzyszeń i Związków „Kociewska Wieźba” (2005) oraz Kociewskie „Pióro” (2006).

O życiu i twórczości Bukowskiego pisali m.in.: G. Miłoś, Drewniany świat Zygmunta Bukowskiego, „Ziemia Gdańska” 1978, nr 125; H. Przedborska, By się ostał wieczny ślad, „Dziennik Ludowy” 1979, nr 203; B. Kalita, Postacie zaklęte w drewnie, „Dziennik Bałtycki” 1980, nr 281; Z. Kosycarz, Świat w drewnie, „Dziennik Bałtycki” 1982, nr 209; E. Kunicka, Twórczość nie szczepiona, „Głos Wybrzeża” 1983, nr 238; R. Szwoch, Zygmunt Bukowski – kociewski rzeźbiarz i poeta, „Ziemia Gdańska” 1983, nr 139; K. Korczak, Poetycki świat Zygmunta Bukowskiego, „Dziennik Bałtycki” 1985, nr 9; K. Szałaśna, Izba Regionalna Zygmunta Bukowskiego, „Ziemia Gdańska” 1988, nr 151-152; A. Śladkowska, Piórem i dłutem, „Twórczość Ludowa” 1986, nr 1; B. Holub, Zaklinanie drzew, „Wybrzeże” 1989, nr 42; D. Niewiadomski, „Kiedy mi ziemia przysłoni... świat”. Motyw przemijania w liryce Zygmunta Bukowskiego, „Pomerania” 1989, nr 11; B. Szwedzińska, Radość poczętego istnienia, „Kociewski Magazyn Regionalny”

1989, nr 6; W. Świącicki, *Pasje mistrza Bukowskiego*, „Wieczór Wybrzeża” 1989, nr 7; D. Niewiadomski, *Zygmunt Bukowski – poeta „słowa” i myśli*, „Twórczość Ludowa” 1990, nr 2; D. Niewiadomski, *Kociewskie krajobrazy Zygmunta Bukowskiego*, „Twórczość Ludowa” 1991, nr 1; M. Pająkowska, *Wyrzeźbił ciszę. Skra Ormuzdowa*, „Pomerania” 1991, nr 10; G. Kurkiewicz, „To namalowałem dółtem...”, „Dziennik Bałtycki” 1995, nr 12; S. Pestka, *W drewnie, kamieniu i słowie*, „Pomerania” 1995, nr 3; J. Bednarczyk, B. Kaszubowska, *Z wizytą u Zygmunta Bukowskiego*, „Kociewski Magazyn Regionalny” 2002, nr 3-4; M. Giedz, *Piętnaście stacji*, „Dziennik Bałtycki” 2002, nr 10; M. Giedz, *Ukrzyżowanie*, „Echo Pruszcza” 2002, nr 13; D. Niewiadomski, *O przestrzeni życia*, „Kociewski Magazyn Regionalny” 2005, nr 3; A. Krużycka, *W świecie rzeźby Zygmunta Bukowskiego*, „Twórczość Ludowa” 2006, nr 1-2; o twórcy z Mierzeszyna powstało też wiele prac licencjackich i magisterskich w krajowych ośrodkach akademickich.

Bukowski był twórcą niezwykle wszechstronnym: poetą, dramaturgiem, prozaikiem (opowiadania, utwory oparte na miejscowych legendach i podaniach, proza autobiograficzno-wspomnieniowa) i rzeźbiarzem. Pisał również teksty na lokalne uroczystości, np. na jubileusz 700-lecia Przywidza, i sprawdzał się w poetyce wiersza przeznaczonego dla dziecięcego odbiorcy.

Uprawiał głównie lirykę osobistą i opisową; w utworach osobistych przenikniętych żywiołem autobiograficznym wyróżniają się wiersze traktujące o dzieciństwie poety, domu rodzinnym, rodzicach, żonie oraz zawierające refleksje o własnych zamierzeniach i dokonaniach życiowych; spotykamy też sporo wierszy autotematycznych, dotyczących istoty uprawianego pisarstwa i rzeźbiarstwa; w przekazach opisowych przyroda jawi się głównie w optyce przeżyć podmiotu autorskiego, co oznacza subiektywne, emocjonalno-impresyjne formowanie jej kształtów i oddawanie stanów fizycznych.

W pojawiających się często przedstawieniach pracy pisarz wykracza z reguły poza materialne aspekty działań rolnych i snuje na ich podłożu refleksje kulturowe. Obrazy pracy korelują u niego z portretami współczesnej wsi, podlegającej już – co autor wnikliwie dostrzega – ujemnym skutkom współczesnej cywilizacji, zwłaszcza wyludnieniu, sztucznej urbanizacji, skażeniu środowiska biologicznego oraz wyobcowaniu społeczno-rodzinnemu wiodącemu do samotności wśród „swoich”.

W sumie twórca nie zachwyca się postępem i nowoczesnością, choć zarazem pewnych zdobyczy technicznych pochwala. Najbardziej boli go i trwoży postępujący upadek etosu pracy chłopskiej, zanikanie tradycyjnego stylu życia oraz ekspansja „obcego” kapitału na ziemi polskiej. Zastanawia się też nad istotą przemijania i podejmuje refleksje eschatologiczne. Należy poza tym do tych pisarzy ludowych, którym nieobca jest twórczość erotyczna i nawet naturę poddaje erotyzacji.

W ukształtowaniu artystycznym zwracają uwagę częste personifikacje i metafory, powoływane na podstawie zmysłowego oglądu świata; przeważa wiersz wolny; zaznacza się dążenie do maksymalnej zwięzłości przekazu, skutkujące m.in. nagminnie wprowadzanymi elipsami; nie brak też złożeń wyrazowych i neologizmów.

Dramaty Bukowskiego są w zasadzie jedynymi tekstami w autorskiej literaturze ludowej, spełniającymi kanony tego gatunku. Artysta myślał o stworzeniu „prawdziwego” dramatu od dawna. W celu właściwego usytuowania tekstu w tradycji lokalnej zapoznał się z historią Przywidza, sięgnął zwłaszcza do prac ks. Jana Aeltermanna, skorzystał również z miejscowych przekazów ustnych.

Przyniosło to początkowo efekt w postaci opowiadania *Privis i Privisa*, ostatecznie zaś utwór przybrał postać dramatu, którego akcja – znacznie rozszerzona w stosunku do opowiadania – toczy się w latach 1275-1295, a jej miejsce stanowi atakowane przez Krzyżaków średniowieczne Pomorze Gdańskie.

Przestrzeń akcji została przy tym ściśle oznaczona topograficznie. Średniowieczny gród Privisa to obecny Przywidz (krzyżackie Mariensse), wieś usytuowana na Pojezierzu Kaszubskim, wymieniana w dokumentach od 1294 roku. Pozostałe realia także korespondują z rzeczywistością historyczno-topograficzną.

Na półwyspie Jeziora Przywidzkiego znajdują się do tej pory pozostałości wczesnośredniowiecznego grodu, w którym wedle autora miał się urodzić główny bohater – Privis. Na samym jeziorze nadal istnieje wyspa – miejsce literackich narodzin głównej bohaterki Privisy. W tej realnej czasoprzestrzeni funkcjonują mocą stwórczą pisarza postaci fikcyjne, legendarne i mitologiczne. Podstawowym punktem odniesienia okazuje się Światowid, pojawiający się w *Privisie* jako słowiańskie bóstwo naczelne, suwerenne, dobre, wszechwidzące i wszechwiedzące. Symbolizuje on również dawną kulturę, zderzającą się z ekspansywną, wstępującą cywilizacją germańsko-chrześcijańską, co prowadzi do ostrego zaznaczenia opozycji między nim a Bogiem chrześcijańskim.

Bukowski starał się ukazać świadomość Słowian tamtych czasów, zagrożonych w wolności i istnieniu przez krzyżackich „misjonarzy”. Narastający konflikt „rozwiązał” w porze znamiennej dla Słowian; gdy wyznawcy Światowida szykowali się do sobótek, doszło do zagłady ich świata.

Dramat ten jest wielowymiarowy tematycznie, kulturowo i artystycznie. Składa się z wątku miłosnego, obyczajowego, sensacyjno-awanturczego i religijno-politycznego. Sama forma została potraktowana swobodnie, z myślą o przeznaczeniu scenicznym tekstu, co poświadczają dokładne wskazówki inscenizacyjne. Po raz pierwszy zaprezentowano *Privisę* w 1994 roku z okazji 700-lecia Przywidza w tamtejszym Gminnym Ośrodku Kultury.

Później przyszły kolejne inscenizacje, m.in. w Gdańsku podczas międzynarodowego przeglądu teatrów nadbałtyckich. Oprócz aplauzu widzów sztuka

spotkała się z uznaniem wybitnej aktorki teatralnej Haliny Winiarskiej i Adama Hanuszkiewicza.

Sukces Privity zachęcił Bukowskiego do następnych prób dramatopisarskich. W latach 1996-1997 powstała jednoaktówka Gda, związana ze zbliżającym się jubileuszem 1000-lecia Gdańska. Autor pracował również nad komediodramatem Marianna.

W dziedzinie prozy Bukowski zasłynął przede wszystkim trzynomowym autobiograficznym Zielonym kuferkiem, co ulokowało go w towarzystwie wielkich pisarzy ludowych: Ferdynanda Kurasia (1871-1929), Stanisława Buczyńskiego (1912-1982) i Władysława Kuchty (1911-1993). Podobnie jak oni ogarnął własne losy i dzieje rodzinne w ramach wielowątkowej syntezy, uwydatniającej szczególnie drogi swego pisarstwa i twórczości plastycznej. Przedmiotem zainteresowania uczynił także współczesne sobie sprawy obyczajowe i społeczno-polityczne, a ponadto skupił się na życiu kulturalnym regionu pomorskiego oraz na różnych przejawach aktywności ogólnopolskiego literackiego ruchu ludowego.

Opisanie całego bez mała życia wymagało odpowiedniej formy literackiej. Mamy więc zarówno swobodnie falującą opowieść biograficzną, scalaną osobą głównego bohatera, jak i sfabularyzowany pamiętnik, przeniknięty silnym piętnem osobowości autora. Uderza niepospolita szczerość i odwaga w „otwieraniu” własnego „wnętrza” przed czytelnikiem.

Widzimy także, jak kronikarz zмага się z poetą i wówczas ogląd realistyczny ustępuje niekiedy przed postrzeganiem rzeczywistości subiektywnymi „oczami duszy”. Partie wspomnieniowo-kronikarskie zespala się ponadto z innego rodzaju formami. W tekst główny wprowadza na przykład Bukowski swoje wiersze, przytacza głosy krytyków literackich i znawców sztuki, cytuje korespondencję prywatną i urzędową, przywołuje wpisy okolicznościowe z ksiąg pamiątkowych.

Do tego dochodzi materiał ilustracyjny, prezentujący przestrzeń akcji, dzieła artysty i przywoływane postaci, co sprawia, że ta proza zaczyna miejscami przypominać współczesną sylwę, tekst na poły literacki, na poły dokumentalny, wielobarwny tematycznie, różnorodny gatunkowo, kompozycyjnie i stylistycznie.

W twórczości plastycznej Bukowski parął się głównie płaskorzeźbą „zwykłą” i polichromowaną, rzeźbą figuralną i przestrzenną w drewnie oraz rzeźbą w granicie polnym; najczęściej wykonywał sceny rodzajowe, obrzędowe, religijne oraz kompozycje budowane na podłożu doznań i doświadczeń osobistych; uznanie znawców sztuki i odbiorców budzą głęboko zindywidualizowane, uczłowieczone madonny, oryginalne w pomysłach szopki (np. przedstawienie zlokalizowane w pniu gruszy), ołtarzyki, wizerunki rodziców i żony, a także dzieła niemal fotograficznie dokumentujące codzienne życie wiejskie, tradycyjne prace rolne i rzemiosła; wzięciem wyrażanym w zamówieniach cieszyły się rzeźby i kapliczki nagrobne; niektóre rzeźby wyłamują się przy tym z estetyki ludowej, szczególnie wówczas, gdy autor poprzez abstrakcyjne kształty pragnie wyrazić istotę sztuki i oddać subiektywne emocje.

Bukowski w ponad siedemdziesięcioletnim życiu zawsze kierował się uczciwością postępowania i szlachetnością, cechowała go olbrzymia wrażliwość, uczuciowość, odpowiedzialność, prospołeczność i przede wszystkim pracowitość. To właśnie pracę ustanowił podstawą swojej etyki i traktował ją nie tylko jako czynność praktyczną, lecz zgodnie z przesłaniem Norwida także jako rodzaj aktu kreacyjnego – pracując tworzył zarówno jakości materialne, jak i estetyczno-duchowe.

DONAT NIEWIADOMSKI

Grób Zygmunta Bukowskiego w Mierzeszynie

WIERSTY ZYGMUNTA BUKOWSKIEGO

* * *

W ISTNIENIU DUCHA

Boże w mądrości potężny
Przyzwoliłeś nam wyjść
Na przydomek doczesnej siedziby
Byśmy z podziwem i lękiem oglądali
Jak wiruje w bezkresie
A gdzie Ty królujesz?
Czy pośrodku ogromu.
Czy na okręgu patrzysz z wyżyny
Na gwiazdy planety
Wszystko co Tobie posłuszne
Panie światłości!
Czy dasz nam na ziemi
Siebie poznać głębiej
Wejrzeć w kosmiczne dale
Czy tylko w istnieniu ducha
Będzie nam dane Ciebie zobaczyć
Patrzyć w Tve niezgłębione żrenice
Widzieć w nich olśniewające zjawności
Ze zbawczej krainy
Czy będziemy istotami mogącymi kochać
Czy tylko pyłem świetlistym
W nieustającym uwielbieniu
Krażącym wokół Ciebie - niepojętego Stwórcy

MOJA PROŚBA

Boże! Daj mi taką moc
Bym modlił się żarliwie
Jak słońce wstające
Jak kropla rosy
Co do reszty się spala
Nim minie poranek
Albo uczyni mnie skowronkiem
Bym jeszcze przed świtaniem
Śpiewał Tobie psalmy nad polami
Bławatkiem
Aby w łanie zboża
Modlił się kolorem nieba
Pożniwiem
Bym wielookiem ścierniska
Dostrzegał Twoją łaskę
Szara skiba marznąca w szarudze
Bym uczestniczył
W zmartwychwstaniu ziarna
I garścią siana cały rok trwającą
Na kółkach tarniny
Aby Tobie w żłóbku służył godnie

MOJA MODLITWA

Nie karz mnie Panie jeśli w pacierzu
Zabłądę w ziemskich sprawach
Czy w wyuczoną modlitwę
Wplączę strofę wiersza
Czasem przysnę
Zgubię się w dziesiątce różańca
Jest i tak
że dobrowolnie podążam za wyobraźnią
Która pięknym łańcem zboża
Kusi moje chłopskie serce
Nieraz i kolcem Ci jestem
W Twojej cierniowej koronie
Ale i często w wielkiej pokorze
Uwzraślam się do samego przedsionka nieba
Na kolanach czekam długo i chętnie
Aż Ty przyjdiesz potężny
I łagodny jak wiosna
W majestacie odwieczności
Ujmiesz mnie za dłonie
I stokrotnie nagrodzisz
Tę chwilę dziecinnej szczerości

KIEDY ZAWOŁASZ PANIE

Kiedy zawołasz do wieczności
Nie pragnę być u tronu Twego
Bo głosu nie mam by w chórze wielbić Ciebie
Nie chcę też leżeć na trawach złotych
I nudzić się beczynnością
Figurek także strugał nie będę
Bo cóż one znaczyć mogą
Przy sławach co odeszły przede mną
Daj mi tylko skrawek ugoru
Na uboczu nieba
Pozwól na nim postawić chatę
Z krążankiem do słońca
Rozmnoż garść ziaren
Które przyniosłem z dalekiej ziemi,
Bym całą dokolność obsiał zbożem
A kiedy zechcesz nagrodzić za to
żem nieużytek na kresach Twego królestwa
Zamienił w żyzne pola
Spraw by wybranka moja
O dwoistym imieniu trafiła tu
By znów w tym domu była mi Maria
A na miedzy różą wonną
Kosę stwórz mi udatną do żniwa i trawy
Wóz i sprzęty konieczne sam zmagajstruję
Bo dłonie dałeś mi zdolne
A jeśli coś jeszcze chciałbyś dla mnie uczynić
Przyślij jaskółkę z mojej Ojczyzny
Niech gniazdo uczepi nad drzwiami
Kilka wierzby z mego ustronia
Pochyl nad niebiańskim gościńcem
I to wystarczy bym czuł się szczęśliwy
W ogromie nowej rzeczywistości

OJCIEC ŚWIĘTY FRANCISZEK MIANOWAŁ KS. PRAŁATA KONRADA KRAJEWSKIEGO ARCYBISKUPEM

W sobotę, 3 sierpnia 2013 roku ogłoszono informację, iż dotychczasowy ceremoniarz papieski i pracownik Urzędu Celebracji Papieskich ks. prałat Konrad Krajewski został przez papieża Franciszka mianowany Jałmużnikiem Jego Świątobliwości. Jednocześnie został podniesiony do rangi arcybiskupa ze stolicą tytularną w Benevento.

Ks. Konrad Krajewski urodził się 25 listopada 1963 roku w Łodzi. Dnia 11 czerwca 1988 roku po uzyskaniu magisterium z teologii na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim przyjął święcenia kapłańskie. Przez dwa lata pracował jako wikariusz parafialny w Ruścu oraz Łodzi. W 1990 roku został skierowany na studia na Papieskim Instytucie Liturgicznym św. Anzelma w Rzymie. Pracę licencjacką obronił na tymże instytucie w marcu 1993 roku a następnie w 1995 roku uzyskał doktorat z zakresu teologii ze specjalizacji liturgika na Papieskim Uniwersytecie św. Tomasza w Rzymie. W czasie studiów współpracował z Urzędem Papieskich Celebracji Liturgicznych oraz pełnił posługę kapelana w klinice Uniwersytetu La Sapienza. Po powrocie do diecezji w 1995 roku został mianowany ceremoniarzem arcybiskupim, prefektem w seminarium duchownym oraz wykładowcą liturgiki.

W 1998 roku powrócił do Rzymu, aby podjąć pracę w Urzędzie Papieskich Celebracji Liturgicznych, a w następnym roku został mianowany ceremoniarzem papieskim. Służył

bezpośrednio kolejnym papieżom: bł. Janowi Pawłowi II, Benedyktowi XVI oraz Franciszkowi.

Osobiście jestem bardzo wdzięczny Ks. Arcybiskupowi Konradowi Krajewskiemu za pomoc w uzyskaniu przepustek liturgicznych w czasie Mszy świętych z Ojcem Świętym Benedyktem XVI w dniach 29 czerwca 2008 i 1 maja 2011 roku.

W dniu nominacji arcybiskupiej przesłałem nowemu Jałmużnikowi Papieskiemu gratulacje w imieniu własnym oraz Parafian mierzeszyńskich. Już następnego dnia otrzymałem krótkie podziękowanie. Należy zaznaczyć, że o nominacji papieskiej ks. Prałat Konrad Krajewski dowiedział się, będąc z przyjaciółmi w Bieszczadach na wypoczynku. Zadzwoił do niego osobiście papież Franciszek, informując o swojej decyzji. Następnie poprosił nominata, aby „dał telefon komórkowy na funkcję głośno mówiącą”, i udzielił wszystkim obecnym Apostolskiego Błogosławieństwa.

ks. ANDRZEJ SOWIŃSKI

Mierzeszyn, 3 sierpnia 2013 roku

Jego Ekscelencja
Ks. Arcybiskup
KONRAD KRAJEWSKI
Citta del VATICANO

Ekscelencjo!

Bardzo się cieszę z dzisiejszej decyzji Ojca Świętego Franciszka, który Cię mianował arcybiskupem, powierzając Ci jednocześnie Urząd Dobroczynności Apostolskiej.

Gratuluje z całego serca i zapewniam o pamięci w modlitwie osobistej i Parafian Parafii św. Bartłomieja Apostoła w Mierzeszynie.

Szczęść Boże!

Ks. Andrzej Sowiński

PS

Haha... w marcu 2013 roku życzyłem Ks. Arcybiskupowi... biskupstwa... fajnie, super... Bogu niech będą dzięki!

do: ks. Andrzej Sowiński

Niedziela, 4 sierpnia 2013, godz. 11.00

Bardzo dziękuję i módlmy się za siebie wzajemnie!

kk

INTENCJE MSZALNE wrzesień 2013

1. niedziela	7 ³⁰ + Ewa Temberska i syn Grzegorz
	9 ³⁰ + Anna Zabrocka: 25. rocznica śmierci
	11 ⁰⁰ + Alfred Krański: 4. rocznica śmierci
2. poniedziałek	7 ⁰⁰ + Magdalena i Alojzy Piotrkowscy
3. wtorek	7 ⁰⁰ + Jan Kiżewski: 4. rocznica śmierci
4. środa	7 ⁰⁰ + Stanisław Klinkosz
5. czwartek	7 ⁰⁰ dzięk. błag. w intencji Róży św. Urszuli z Miłowa
6. piątek	18 ⁰⁰ dzięk. błag. w intencji Anny i Ryszarda Maselbas: 40. rocznica sakramentu małżeństwa
7. sobota	15 ⁰⁰ + Stefania Balińska: 2. rocznica śmierci oraz Władysław Baliński: 52. rocznica śmierci
8. niedziela	7 ³⁰ + Kazimierz Brodziński, Bożena Kołodziejczyk oraz zmarli z rodziny
	9 ³⁰ + Izydor Hinz: 25. rocznica śmierci
	11 ⁰⁰ dzięk. błag. w intencji Patryka Rekowskiego: 18. rocznica urodzin
9. poniedziałek	18 ⁰⁰ + Stanisław Łada, Jan Łada oraz Aleksander i Bronisława Michałowscy
10. wtorek	18 ⁰⁰ + Marcin Wójcik: 18. rocznica urodzin (od rodziców chrzestnych)
11. środa	7 ⁰⁰ + Stanisław Klinkosz
12. czwartek	7 ⁰⁰ + wypominkowa za zmarłych
13. piątek	18 ⁰⁰ dzięk. błag. o łaski i dary Ducha Świętego dla dzieci i wnuków
14. sobota	18 ⁰⁰ + Wacław Wilga oraz żona Pelagia
15. niedziela	7 ³⁰ + rodzice, dziadkowie i rodzeństwo z rodzin: Zawadzkich, Sarneckich i Wojnowskich
	9 ³⁰ dzięk. błag. w intencji Justyny i Pawła Wlazło: 1. rocznica sakramentu małżeństwa
	11 ⁰⁰ + Andrzej Kuchnowski
16. poniedziałek	18 ⁰⁰ dzięk. błag. w intencji Haliny i Grzegorza Dąbkowskich: 24. rocznica sakramentu małżeństwa
17. wtorek	18 ⁰⁰ + Zygfryd Steinhauer: 7. rocznica śmierci
18. środa	7 ⁰⁰ + Andrzej Kuchnowski
19. czwartek	7 ⁰⁰ + Stanisław Klinkosz
20. piątek	18 ⁰⁰ dzięk. błag. w intencji rodziny Kuchnowskich
21. sobota	14 ⁰⁰ dzięk. błag. w intencji Janiny i Kazimierza Kluskiewiczów: jubileusz 50. rocznicy sakramentu małżeństwa
	18 ⁰⁰ dzięk. błag. w intencji Magdaleny i Janusza Pieczykolan: 11. rocznica sakramentu małżeństwa i w intencji córeczek Dominiki i Agatki
22. niedziela	7 ³⁰ + Zofia Adamczyk: 3. rocznica śmierci oraz Józef Adamczyk: 22. rocznica śmierci
	9 ³⁰ dzięk. błag. w intencji Grażyny i Czesława Wlazło: 34. rocznica sakramentu małżeństwa
	11 ⁰⁰ + Antoni Gordon: 3. rocznica śmierci
23. poniedziałek	18 ⁰⁰ dzięk. błag. w intencji Stanisławy i Kazimierza Groszek: 40. rocznica sakramentu małżeństwa
24. wtorek	18 ⁰⁰ + Józef Dobek
25. środa	7 ⁰⁰ dzięk. błag. w intencji rodziny Lewandowskich
26. czwartek	7 ⁰⁰ dzięk. błag. w intencji ks. Andrzeja Sowińskiego (intencja od Domowego Kościoła)
27. piątek	18 ⁰⁰ + zmarli z rodzin Wohlert, Kolbusz i Szymanowskich
28. sobota	15 ⁰⁰ dzięk. błag. w intencji Eryki Żurek: 90. rocznica urodzin
	17 ⁰⁰ dzięk. błag. w intencji Anny i Ireneusza Sikora: 1. rocznica sakramentu małżeństwa oraz o zdrowie dla rodziców
	18 ⁰⁰ + Leopold, Joanna Döring i zmarli z rodziny Platów
29. niedziela	7 ³⁰ + Wacław Stolarski oraz Grzegorz Stolarski
	9 ³⁰ + Jadwiga Brodzińska: rocznica urodzin
	11 ⁰⁰ + Piotr Antkiewicz: 11. rocznica śmierci (intencja od rodziców)
30. poniedziałek	18 ⁰⁰ + Jan Rywacki i Alfred Rywacki

w ostatnim czasie...

ZAPOWIEDZI PRZEDŚLUBNE:

1. MAREK CZERWIŃSKI, zam. Mierzeszyn, ul. Wolności 39 i LUCYNA GILA, zam. Pinczyn, ul. Gajowa 21.

INTENCJE MODLITWY

na wrzesień 2013

Intencja ogólna: Aby ludzie naszych czasów, często pogrążeni w zgiełku, odkryli na nowo wartość ciszy i potrafili słuchać głosu Boga i braci.

Intencja misyjna: Aby chrześcijanie, którzy cierpią prześladowania w licznych regionach świata, mogli być dzięki swojemu świadectwu prorokami miłości Chrystusa.

Intencja Grupy Modlitwy św. Ojca Pio: Abyśmy mieli odwagę i siłę dostrzegać, że wielka jest moc w człowieku przebaczącym z motywów wiary, bo dzięki otwarciu się na dar Bożego przebaczenia staje się człowiekiem miłosierdzia.

Czwartek, 15 sierpnia 2013 roku

Drogiej pani JULIANNIE KUCHARSKIEJ z okazji 90. rocznicy urodzin, życzę zdrowia, radości, Bożego błogosławieństwa na każdy dzień. Szczęść Boże!

ks. Andrzej Sowiński

BOCIANY MIERZESZYŃSKIE NASI DRODZY WSPÓLMIESZKAŃCY I PRZYJACIELE

Mierzeszyn, 15 sierpnia 2013 roku

ODPUST ŚWIĘTEGO BARTŁOMIEJA APOSTOŁA W MIERZESZYNIE

Niedziela, 25 sierpnia 2013 roku

Godz. 7.30 Msza święta w kościele św. Bartłomieja Apostoła.

Godz. 9.30 Msza święta w kościele Najświętszego Serca Pana Jezusa.

Godz. 12.00 uroczysta Msza święta w kościele Najświętszego Serca Pana Jezusa pod przewodnictwem ks. kanonika Gerarda Borysa. Procesja eucharystyczna do kościoła parafialnego św. Bartłomieja Apostoła.

Godz. 14.00 początek parafialnego festynu rodzinnego w Mierzeszynie. Wszystkie ofiary z uroczystości odpustowej zostaną przeznaczone na zakup i montaż ogrzewania w kościele parafialnym.

Serdecznie zapraszam do wspólnego świętowania wszystkich drogich Parafian, Letników i Gości.

ks. ANDRZEJ SOWIŃSKI
proboszcz

**Pani Róża Bukowska przy kapliczce w pobliżu domu rodzinnego.
Kapliczkę wykonał przed laty jej mąż, Zygmunt.**

STRONA INTERNETOWA NASZEJ PARAFII: www.nowa.parafia.i3k.pl www.parafia.i3k.pl

**NUMER KONTA PARAFIALNEGO Parafia św. Bartłomieja Apostoła w Mierzeszynie
PL34833500030303243720000001 Kod BIC/SWIFT: GBWCPLPP
Bank Spółdzielczy w Pruszcze Gdańskim Oddział Trąbki Wielkie**

**U ŚW. BARTŁOMIEJA W MIERZESZYNIE – Gazeta Parafii św. Bartłomieja Apostoła w Mierzeszynie.
Redaktor naczelny: ks. Andrzej Sowiński, zastępca red. naczelnego: Irena Krzemińska, red. techniczny: Franciszek Sowiński.
Wydawca: Parafia św. Bartłomieja Apostoła, ul. Wolności 17, 83-041 MIERZESZYN, tel. fax: (0048) 58 682 81 78,
e-mail: mierzeszyn@diecezja.gda.pl Cena: dobrowolna ofiara, liczymy także na sponsorów gazety.**